

Молодий комунар

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р. Четвер, 9 жовтня 1986 року № 121 (3784). Ціна 2 коп.

Огляд листів

35 — це не «цифра»!

Знаючи за характером і змістом листів надходять у відділ сільської молоді. Але є в них спільне: автори доходять висновку, переконані в необхідності працювати по-новому, згідно вимог часу.

Ось лист нашого громадського кореспондента з Голованівського району Валентина СТАХ. Автор пише: «У колгоспі імені Котовського немає такої ділянки роботи, де не працювали б комсомольці і молодь. Вони показують зразки сумлінності в роботі на тваринницьких фермах, у полі». Далі в листі розповідається про хорошу організацію соціалістичного змагання на жнивях. Поряд з молодими хліборобами трудилися цюгоричні випускники школи. Найбільше зерно з поля на тік переїзав молодий водій Михайло Лободюк.

Є здобутки і в тваринницькій галузі: цього року на один із ферм створено КМК. Комітет комсомолу тримає під постійним контролем відпочинок молоді».

Але не все тут гаразд, пише В. Стах. «Не на належному рівні внутрішнікова робота комітету. Як це буває? Прийняли комсомольські збори рішення, а потім за нього забули, на контролі не тримають».

Далі В. Стах пише: «Заступник голови колгоспу імені Котовського Л. Зінковська каже: «Комсомольська організація взяла шефство над 146 гектарами кукурудзи. Намітили зібрати по 35 центнерів зерна з гектара». Дивно! Для того, щоб збирати по 35 центнерів зерна кукурудзи (фактично, це майже середній показник по району) для цього зовсім не обов'язково брати комсомольське шефство. Якщо шефство не формальне, то, зрозуміло, справа честі комсомольців — взяти курс на якийсь вагомий показник, у даному випадку, скажімо, на 50 центнерів зерна кукурудзи з гектара. Чи не так?»

Про вагомий показник досягнення врожаю озимої пшениці, вирощуваної за інтенсивною технологією, йдеться у листі старшого агронома Кіровоградського центру науково-технічної інформації С. ШВЕЦЯ. «У 1981—1984 роках на Одеській обласній державній сільськогосподарській дослідній станції вивчали економічну ефективність від внесення азотних добрив під урожай озимої, посіяної по чорному пару і після стерньових попередників. Вирощували такі сорти: «одеська напівкарликівка», «одеська-51», «степняк», «еритроспермум-127».

С. Швець розповідає про агротехніку, якої дотримувалися при вирощуванні цього чи іншого сорту.

співставив результати і визначив найоптимальніші варіанти внесення добрив (по строках і кількості) щодо отримання найнижчої собівартості зерна.

Нині озимі вже посіяні і молодим агрономам, вважає С. Швець, непогано було б для майбутнього застосування ознайомитися з подробицями цього дослідження. А висновок його такий: «Зіставлення результатів економічної оцінки різних доз і способів застосування азотних добрив показує, що не завжди висока окупність збігвається з максимальним прибутком, і, навпаки, збільшення прибутку не завжди забезпечує високу окупність кожного карбованця, витраченого на придбання добрив».

Про роботу комітету комсомолу, штабів і постів «КП» Новоукраїнського району по участі в республіканському огляді використання резервів економії і бережливості, матеріальних і енергетичних ресурсів йдеться в листі М. КОЛПАКА. Микола — член районного штабу «Комсомольського прожектора», але в його листі багато фактів і з діяльності «КП» на місцях.

Ось один з них. «Пржектористи» колгоспу імені Фрунзе виявили такий факт — близько 30 процентів водіїв мають перевищити пального. Тут немає контролю за правильністю експлуатації транспорту, спідометри в деяких автомобілях не опломбовані, або не працюють взагалі, не зжиті приписки».

ПІДНУ допомогу нашому господарству надав Кіровоградський технікум по підготовці керівних кадрів колгоспів і редгоспів. Протягом року викладачі і слухачі технікуму працювали на різноманітних сільськогосподарських роботах: в колгоспному саду, на овочевих плантаціях, допомагали будувати нову школу».

повідомляє у своєму листі до редакції заступник голови колгоспу імені Тельмана по роботі з молоддю Компаніївського району Віктор СОЛОНЧЕНКО.

Щиро дякуючи шефам через газету за добросовісну роботу, В. Солонченко зазначає, що вони запам'ятались не тільки трудом. Були виступи агітбригад технікуму в полі та на фермах.

«Думаємо, наступного року ми ще більше зміцнимо шефські зв'язки з технікумом, зміло поєднуючи ударну працю і змістовний відпочинок», — упевнений комсомольський ватажок колгоспу імені Тельмана.

Чекасмо, шановні читачі, від вас нових листів.

Відділ сільської молоді.

В тісенькій кімнатці, куди з недавнього часу перебрався комітет комсомолу депо, нас зустрів секретар.

— Чим саме ми заслужили на вашу увагу? — запитав з цікавістю й без подилу.

Завдання редакції просте: побувати на одних із звітних виборних комсомольських зборах. У Зна-

ризкований експеримент, — широко зізнається секретар. — Ризикований, тому, що не виключений провал експерименту, але я вже до цього підготувався.

Що ж це за експеримент? Справа в тому, що не готується, як досі, спеціальна підготовлена доповідь на папері (віддрукована, затверджена), не

можна було задрімати. Доповідь-звернення, доповідь-спонування...

Це справді ризиковано починати збори, не відаючи — відгукнуться в душах комсомольських слухачів доповідача? Але це необхідно, адже досі збори дуже часто проходили формально, нецікаво, для «галочки», й комсомольці йшли на них, аби відбули

За кілька хвилин до цього він радився із секретарем парткому М. Д. Гаращенко. Михайло Дмитрович, до речі, сказав і таке:

— Час проведення зборів ти, Сергію, вибрав не найкращий. Ось із пункту технічного обслуговування нікого не відпускають: роботу не можна відкласти на пізніше — рівно о 17.00 локомотив повинен вийти з депо.

Коли прощались, Сергій винувато опустил очі:

— Звідколи я працюю в депо — жодного разу не було, щоб збори не переносилися. Так і сьогодні — по інерції. Але ж обіцяли мені... Можна було б усе зробити формально: провести збори з тими, хто прийшов, але час встав покінчити з формальністю. Та й не вмію я працювати для показовості, для «галочки»... Якщо навіть і наступного разу на збори не збереться потрібна кількість комсомольців — відкладемо знову. Бо треба робити все серйозно, працювати серйозно, оглядаючись на свою совість.

Ми навідалась і в понеділок — на 12.20. Декілька комсомольців підійшли до червоного кутка, здивовано ступили плечима, що нікого нема.

Нам Сергій знову пояснює: збори перенесено на четвер.

Цікаво, чи відбулись збори? За третім заходом, і яка вийшла розмова?

В. ШУНДРИНА,
В. БОНДАР,
спецкори «Молодого комунара».

За яким заходом?

м'яньському міськомі комсомолу завідувачий відділом комсомольських організацій Віктор Понімаренко назвав кілька адрес (того дня проходив черговий тур звітних виборних зборів), і ми зупинилися на найближчих: у комсомольській організації ремонтних цехів локомотивного депо збори починаються через годину — о 15.30.

— Не знаю, чи вас це влаштує, — вистукавши, сказав секретар комітету комсомолу локомотивного депо Сергій Федоров. — Бо особливим досвідом, успіхами ділитися поки що не можемо. Більше буде критики на зборах. Та й за проведення їх я переживаю.

Підстави для цих слів у Сергія були вагомі. Комсомольським секретарем такої численної організації (на обліку в депо більше трьох сотень комсомольців) Сергій обрався сім місяців тому. Тому досвіду проведення звітних виборних кампаній нема.

— Я вирішив піти на

ЗВІТИ І ВИБОРИ
В КОМСОМОЛІ

призначаються співдоповідачі, так само з готовими написаними виступами... Комітет комсомолу вирішив, що на зборах не відміняється лише одне — серйозна принципова розмова.

Думається, що експеримент не новий. За таким методом, яким поділився з нами Сергій Федоров, збори й новини проводилися. І це робилося раніше, прикладів можна навести чимало. Та справа в тому, що вони, на жаль, тільки й залишилися в минулому.

— Доповідь, звичайно, буде, — уточнив Сергій. — Я накинув собі план, але доповідь повинна стати приводом до розмови, а не такою, щоб під неї

час, наперед знаючи, що час пропаде дарма.

Такі ось підстави для хвилювання мав секретар.

О пів на четверту по обіді в червоному депо-ському кутку зібралося комсомольців з п'ятнадцять. На обліку в ремонтних цехах — 97. Сергій виходив із залу — видно, хвилювався.

Ще почекали 15 хвилин. Надійшло кілька чоловік. Сергій Федоров зівів за столом, порахував ще раз комсомольців, що посідали на задніх рядах, дописав кілька прибулих у список і сказав:

— Товариші, не будемо гаяти дарма часу. Присутніх 24 комсомольці, збори будемо переносити. На понеділок — о 12.20.

Про трубу, стелю, а також... байдужість

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

Я працюю в дитсадку № 26 обласного центру. Ще з травня у приміщенні рукомийника протікає труба. Сантехнік прийшов і каже: «Тут зварювати треба!». Від його слів легше не стало, бо більше в нас нікого з ремонтників не було. Вода так і продовжує протікати. Діти пустотливо пускають по штучних «водних потоках» саморобні кораблики, а інспектор Кіровоградського району Л. П. Кірюха, яка побувала в дитсадку, спокійно: «Можна мисочку підставити і все буде нормально».

У нас у приміщенні не зроблено поточного ремонту. Більше того, там, де розташувалися групи № 5 і № 7, ще з лютого протікає стеля. На порозі — осінні дощі. А там і до снігу недалеко...

На майданчику, де діти граються, ще з серпня відкритий каналізаційний люк. З утвореної ями, нечисте із джерела, б'є вода. Все сказане мною сьогодні давно відоме і заві-

дує дитсадком Г. І. Богатирьовій, керівниці району. Ми, вихователі, навіть в обліку писали. Та віз і інші там.

Нині я пішла у відпустку, але совість загризла. Може, хоч тепер, напередодні холоду, справи зрушаться з місця?».

Л. ПАШУТА,
вихователька групи № 7 дитсадку № 26 «Іскорна».
м. Кіровоград.

ВІД РЕДАКЦІЇ. За завданням редакції, наш фотокореспондент В. Гриб побував у дитсадку № 26. Факти підтвердились, що він і ілюструє знімками. Як видно, несприятливий погляд має вхід у дитсадок. В павільйоні вечорами збираються невідомі «нічні гості», про що свідчать покинуті там окури. А хто й коли ремонтувати ме поламаний карусель? Чекаємо оперативної відповіді про вжиті заходи від керівників Кіровоградського району міста Кіровограда.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

Незабутня
мандрівка

Змістовний відпочинок — це й бадьорий настрій, і заряд натхнення. Саме про такий відпочинок потурбувались члени загальнопрофесійної графітового комбінату, організувавши поїздку до столиці України міста Києва.

...Приїхали ми в столицю, коли вона міцно спала після трудового дня. Влаштувались у готелі «Золотий колос». А вранці почалась екскурсія. Приваблювали зір безліч парків, квітів, каскади водограїв. Та, безумовно, найбільше враження створювали пам'ятники, які нагадували про героїчне минуле українського народу: Б. Хмельницькому, М. Шорсу, Т. Шевченку.

Дивлячись на сьогоднішній Київ, важко уявити, яким він був 10 століть тому. Оглянули ми Десятинну церкву, що стояла в центрі старовинного міста, Золоті ворота, Софійський собор, Києво-Печерський заповідник.

Повертаючись із мандрівки, ми ще раз милувались архітектурними ансамблями споруд.

В. ЦВІЛЮК.

с-т Завалля,
Гайворонський район.

Читач-газета

3 початку року до редакції надійшло 5252 листи.

ЧИТАЧ МАЛЮЄ

Наставник
не сумнівається

У колектив Новомиргородського автопідприємства 10040 комсомолец Павло Данилов прийшов порівняно недавно, але вже зараз про нього говорять, як про здібного водія автобуса ЛАЗ-695. Відрізняє його не тільки його наставник, водій з багаторічним стажем роботи Анатолій Євгенович Прохоров. У нього він навчається діловитості, сумління, ввічливого ставлення до пасажирів.

Іхній маршрут: Новомиргород — Кіровоград. Екіпаж відмінно виконує плани по перевезенню пасажирів. Та головне: ніколи не залишить в дорозі старих людей, матер з дитиною, тих, хто в силу обставин зазізнівся. Екіпаж не порушує правил, але крім інструкцій діє за велінням совісті.

— Я задоволений своїм напарником, — говорить про Данилова А. Є. Прохоров. — Він володіє майстерністю справжнього шофера-професіонала, економить паливе і мастильні матеріали.

Анатолій Євгенович не перебільшує, бо вміє дати справжню оцінку: сам він, здавалось би, не так давно (хоча минули

роки) брав участь в обласному та республіканському конкурсах «Кращий за професією», де виборював і призові місця. Наставник не сумнівається, що здібний учень наздожене його, адже для цього є всі підстави.

На малюнку: комсомолец, водій автобуса ЛАЗ-695 Павло ДАНИЛОВ.
Текст і малюнок В. ШУЛЬГИ.

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

Разом
з молодими

Його груди прикрашають орден Трудового Червоного Прапора, медалі, нагрудні знаки переможця соціалістичного змагання й ударника п'ятирічок. Він енергійний, діяльний, невтомний. Сьогодні колишній машиніст локомотивного депо зі станції Помічна Анатолій Андрійович Вікол вже на пенсії, але часто буває серед молоді.

— Анатолій Андрійович вісім років очолював першину партійну організацію цеху експлуатації локомотивного депо, — говорить про нього секретар вузлового парткому В. Т. Жалоба. — Вдячний

партком йому й нині — за турботу про підрастаюче покоління.

Бажаний гість А. А. Вікол у Помічянській середній школі № 2. Ленінський урок, урок миру, перший чи останній дзвінок, вручення паспортів — Анатолію Андрійовичу є про що розповісти. Він готується дуже ретельно до кожної такої зустрічі.

Знають ветерани не тільки в школі. Анатолій Андрійович — член першину організації товариства «Знання», із змістовними лекціями приходить у трудові колективи дистанції цювільних споруд, інші підрозділи залізничного вузла. Лекції «Поговоримо по совісті», «Бережи честь змолоду», «Яка вона, сучасна людина?», «Твої обов'язки в сім'ї» викликають жава обговорення.

А у вільний час він любить поміркувати над шахівницею. Це з його ініціативи у залізничному вузлі створили шахову секцію, з його легкої руки тут народився не один першорозрядник.

Комсомольці знають: так буде завжди, коли поряд є такі ентузіасти, як А. А. Вікол.

О. КОРНИЦЬКИЙ.

м. Помічна
Добровеличківського району.

ЧИТАЧ ОБУРЮЄТЬСЯ

Цькували собакою

Це сталося вкінці літа, 27 серпня. Випадок, який мені не забудеться. Посеред білого дня йшла я парком імені В. І. Леніна. Недалеко філармонії стояли трое підлітків із собакою, розмовляли. Найстаршому років 16, інші два — молодші.

Настрий у мене був гарний, наприкінці літа він завжди у мене гарний — живу передчуттям нового навчального року: я вчителька-пенсіонерка. Але заглядаючи собаку, настрий мій пригад, бо змалку боюся собак: ще в дитинстві мене так покусав пес, що змушена була лікуватися.

Спробувала трохи обійти хлопців, але враз собака кинулася до мене, почала стрибати, гарчати. А хлопці стоять собі і хоч би що. Я почала кричати, в мене розболілося серце, закрутилася голова, умліваю, ось-ось ападу... Зібрала всі сили й закричала: «Рятуйте! Міліція!».

Тільки тоді вони покликали собаку. Та де там — собака так розлютилася, продовжувала гаяти мене кругом дерева, за яким я рятувалася.

Недалеко сиділи на лавчці чоловіки, і ніхто їм не подумав оборонити. Хлопці, натішившись, відкликали собаку.

Все це закінчилось для мене хворобою. Може, батьки тих хлопців прочитають, пізнають своїх дітей: не дозволять їм більше виходити на такі «прогулянки»?

Пишу не для того, щоб пожалітись, хоча болить мені й досі. Хочу нагадати їм застерегти інших від подібних ігріш. Вигулювати собак без повідка забороняється. Спокійно дивитись, як цькують собакою жінку, — забороняється також. Не законом. Заборона совість.

Е. БЕРСАН.

м. Кіровоград.

ЧИТАЧ ДІЛИТЬСЯ ДОСВІДОМ

За власним бажанням

Першими в Маловисківському районі ініціативу оазівця — відпрацювати чотири години на будівництві об'єктів соціальної інфраструктури — підтримали комсомольці і молодь селища Смолино.

Ця довга цегляна одноповерхова споруда була колись — це ще тоді, як тільки на місці сьогоднішнього селища з'явилися перші невеличкі фінські будинки, обкладені червоною цеглою. Тепер же лікарня знаходиться в іншому кутку селища, а тут, в затишку дерев і кущів, будинок донедавна стояв порожній, забутий людьми.

Хтозна, скільки б стояла в гущавині ця будівля, якби у когось із молодих смолінців не з'явилась думка: оживити цю

зона похмуру споруду, адихнути в неї життя. Реалізація такого задуму розв'язувала б відразу кілька проблем.

По-перше, з'явилась можливість створити музей експедиції. По-друге, кілька приміщень могли б зайняти фотоаматори. По-третє, можна було б обладнати танцювальний зал і молодіжне кафе. Таким чином позитивно вирішилося б питання змістовного дозвілля молоді.

З такими пропозиціями звернулися до адміністрації. Звідти одержали «добро», а крім того матеріальну допомогу на придбання необхідних матеріалів і для внутрішнього оформлення молодіжного клубу. Матеріалізувати задум взялися самі смолінці, ще раз до-

віаши, що не зарплата головне.

Тепер тут зроблено чимало. Однак не слід думати, що все йде як по маслу: кожного дня доводиться вирішувати різні питання, «вибивати» то одне, то інше. Про закінчення робіт говорити поки що рано. Але справа посувається, бо, коли за щось взялися, то треба довести до кінця.

При чому ж тут ініціатива оазівця, подумає хтось. А ось при чому. Будівництво (а воно по суті, так і є) молодіжного клубу ведеться у вільний від роботи час.

Побував я на об'єкті, зустріся з добровольцями. Бесідували.

Сергій Меліхов, випускник другої Смолинської

школи і Андрій Барсуков, десятикласник:

— Працюємо добровільно, за власним бажанням. Скільки часу? Та вже з тиждень...

Надія Кателітина, працівниця відділення позадомчої охорони:

— За спеціальністю я плиточник-мозаїчник, але так сталося, що не працюю на будівництві. Тому коли дізналась, що потрібно допомогти — з радістю приїжджу сюди.

Вдалося познайомитися ще з кількома ентузіастами. Весь свій вільний час проводять вони у продуктивній праці: Василь Пастух, Віктор Задорожний, Олександр Захарченко та інші. Єдиний спеціаліст, котрий працює на спорудженні молодіжного клубу за нарядом, — тесляр Віталій Віталійович Кубишкін. Для комсомольців у будівельній справі він найперший порадник.

В. ТІЛЬНОВ.

Маловисківський район.

Редакція дослідно-експериментальних зразків книжкової продукції Держвидав УРСР спільно з видавництвом «Радянська школа» підготувала підручник для шестирічних «Світ навколо тебе». Його автори — старші наукові співробітники науково-дослідного інституту педагогіки УРСР кандидати педагогічних наук Н. М. Білик і Н. С. Коваль.

Автори найпершого підручника врахували і «специфіку аудиторії» — в ньому можна домалювати, пофарбувати, наклеїти, вирізати.

Новий підручник для шестилітків «Світ навколо тебе» побачить світ двома мовами: українською — тиражем 310 тисяч примірників і російською — 290 тисяч.

На знімку: майбутні першонасники, вихованці дитячого садка № 499 Дарницького району столиці України (зліва направо) Денис ОМЕЛЬЧЕНКО, Оля ЧЕРНИЧЕНКО, Олена КРАСНОГОРСЬКА і Ліда РУДЕНКО знайомляться з новим підручником.

Фото О. БОРМОТОВА. (Фотокоріжка РАТАУ).

Анонс

коли про хлопця і дівчину, котрим десь по двадцять, сказати «вони зустрічаються», то уява змалює моменти тих зустрічей: ось він ховається під деревом від зливи, але, заглядаючи її в кінці вулиці, біжить прямо по налюжах назустріч; ось вона ночами чанує зі спницями: скоро в нього день народження, а шарф усе не виходить таким, як хочеться (собі в скільки не перев'язувала); а ось він у тривалому відраженні по кілька разів переписує листа до неї (приятелю б написав за двадцять хвилин). А що — кохання?

Тільки ні, виявляється, можна зустрічатися без усього цього, без кохання. Йти на аморальні вчинки і не замислюватися про їх наслідки. Як вони, ці двоє? Як позначається така легка поведінка на оточенні діявих осіб цих «історій без кохання»? Статтю на цю тему читайте в одному з наступних номерів «МОЛОДОГО КОМУНАРА».

ДИСПЛЕЙ для МАЛЯТ

Дитячий садок «Олімпієць» у Комунарському районі Запоріжжя став першим серед дошкільних закладів області, де діти навчилися грати на електронно-обчислювальних машинах. Ігри розробили для них інженери-програмісти підприємства-шефа.

Зручно вмонтовані на стільниках перед екранами дисплеїв, п'ятирічні Саш-

ко Гайворонський, Сашко Чорний, Юля Жадко, інші малюта підготовчої групи «переводять» через перехрестя маленьких чоловічків, уважно стежать, щоб їх не збило автомобіль. Потім складають з кольорами або розмірами колючки піраміди, проходять через числові «лабіринти», складають з літер слова. Кумедні чоловічки

танцюють на екрані, якщо завдання розв'язане правильно, «слівко» на їх обличчя говорять про помилку.

Довелось нам виконати в методичку педагогічної роботи, щоб ігри були цікавими і пізнавальними, — розповідає один з творців комплексу В. М. Бобровицький. — І що мене дуже здивувало, так це змінило малюток навіть вловлювати суть завдання.

А. ГОЛОВИН,
кор. РАТАУ.

М ЕНІ вже ніколи не забути сліз Джозефа Маурі в Останіській студії, де цей американський безпритульний дивився фільм про себе — «Людина з П'ятої авеню». Не забути спомурілих облич Г. Боровика, працівників студії, друзів Джозефа... Як це страшно, коли плачуть чоловіки.

«Америко, ти прекрасна» — так співається у національному гімні США, а мені ж ці слова відлунюють боєм: «Америко, ти жорстока! Америко, ти бездушна...».

Так співало, що телевізійну передачу про Джозефа Маурі я дивилась, перечитуючи «американські» твори українського письменника В. Коротича — «Кубатуру яйця» та «Лице несправності», які увійшли до другого тому недавно випущеного у видавництві «Дніпро» двотомника.

Віталій Коротич належить до тих авторів, чий творчий час від часу треба переривати. «Лице несправності», твір, за який автору присуджено Державну премію СРСР, В. Коротич назвав романом у листах. Герой твору — сам автор, який у складі української делегації бере участь у роботі ООН, а разом з тим читає лекції в університетах США, виступає як поет на зустрічах з читачами, просто зустрічається з людьми, у яких різний колір шкіри, різні інтереси, різні політичні погляди. Серед нових знайомих чимало тих, в ким письменник міг би познайомитися десь на Володимирській гірці чи на аркадійському пляжі. Ще недавно ці люди були громадянами Радянської країни, а нині — стали людьми без Батьківщини. Автор ставиться до таких без надмірної поблажливості. Що з того, що ти, єврей з

Києва, приїхав до Америки у пошуках... До речі, чого ти тут шукаєш, Семене Кач? Чого шукають в Америці десятки, сотні втікачів, покидьків без роду, без племені?

Як письменник В. Коротич повинен вислухати, зрозуміти кожного колішнього співвітчизника. І він їх вислуховує. Але як людина, як комуніст, він не може ставитися до них «з

В його творах скільки заведено розповідей про насильство в США — країні, де разом з тим спокійно доживають свій вік фашистські кати і злочинці. Ні, не обов'язково мати чорну шкіру, щоб бути пристреленим. Варто просто бути людиною, яка не може вистріляти у відповідь...»

«Власник крамниці зброї вбив трьох чоловік з авто-

чить. Бути американцем — значить бути байдужим і лютим водночас. «Не слід лякатися. В житті, про яке я пишу, людина постійно робить гігантську ставку на все. Хтось програє, хтось програє. Тут дістають зразу все чи стріляються — половиною життя, піввизнання, невизнання людини, коли не були модні в Америці», — пише В. Коротич.

Ного Америка — це та, що відома нам з книг, фільмів, телепрограм, але водночас це та Америка, яку побачив і він, автор. Через його сприйняття пізнаємо її і ми.

«Віталію Олександровичу, — запитала я письменника, — ви вірите в розум Америки?». «Вірю, — відповів він, — у мене там багато друзів. І... в Америці є що любити...».

Після звичних характеристик американського «раю», ці слова можуть здатися дещо несподіваними. Але мене вони примусили лише пильніше вчитатися в сторінки його книг. Аж в Америці живуть не тільки ті, хто стріляє, а й ті, у кого стріляють. Аж в «Америка, якою володіє Уолт Утмен: Америки, якими володіли всі покоління до й після Утмена, — мільйони людей — втікачів від самотності, зла, злиднів; палани Каліфорнії дозволювали над ними, Нью-Йоркський Гудзон плюскотів їм, і несправні прерії годували їх, колихаючи на долонях, і зрештою, розчиняли в собі».

Читаючи публіцистику В. Коротича, починаєш розуміти й те, що несправність не може довго правити світом. «Вірю у розум Америки» — під цими словами Віталія Олександровича Коротича може поставити свій підпис кожна людина доброї волі. Кожен з вас. І я теж.

В. ЛЕВЧОКО.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ЯКА ТИ, АМЕРИКО, НАСПРАВДІ?

розумінням». І вибачити цим людям не може.

Закономірно, що розповідь про цих людей автор доповнює розповіддю про Америку. Країну, де люди можуть запросто вилізти на вулицю. Де вбивають кожного п'ятого президента. Де стріляють у спину беззахисним не тільки порушникам закону, а й... охоронці. Тут легко стати мішенню, маючи чорну шкіру, як ось цей американський юнак Едмунд Перрі, котрий збирався вступити до університету, жив чесно й тихо у колі своєї добропорядної негритянської родини і став добичкою тупого американського полісмена... Я про це прочитала не в книзі В. Коротича: розповідь про Едмунда Перрі вміщена в одному з останніх номерів журналу «Ровесник». Але вона ще раз підтверджує те, що висловив у своєму публіцистичному романі В. Коротич.

маті і одного поранив, коли вони грабували його зброєю...». «Співробітницю банку було вбито ударами ножа в готелі «Уолдорф-Асторія»...». «В Нью-Йорку не можна попередити все, що може з людьми трапитися поганого...». Це — цитати з «Лиця несправності». «20510 чоловік вбито у Америці 1976 року» — це вже дані з «Кубатури яйця». Тут — розповідь про Гері Марка Гілмора, покидька, якого засудили до страти за вбивство, але, як годиться для Америки, зуміли зробити з цього приводу майже «кінематографічний фарс».

Америка божеволіє від несправності. І несправність не може довго правити світом. «Вірю у розум Америки» — під цими словами Віталія Олександровича Коротича може поставити свій підпис кожна людина доброї волі. Кожен з вас. І я теж.

КЛАСИЧНА БОРТЬБА

Далеко

від п'єдесталу

У Харкові завершився особиста першість республіки з класичної боротьби серед юніорів. Честь Кіровоградщини захищали дев'ятьнадцятирічні кандидати в майстри спорту Давид Даниєлюк та Захар Чкадуа. Перший, у змаганнях борців вільної категорії 62 кілограмів, посів 13-є місце серед вісімнадцяти учасників, другий у категорії 90 кілограмів — 7-е з семи.

Кіровоград завжди пишається своїми славними традиціями з цього виду спорту. Далеко за межами республіки відомі такі атлети, як Олександр Ушаков, Віктор Савчук, Вячеслав Іванов. А кожне змагання, в яких брали участь «класики» Кіровоградщини, саме через це підвищується в своїй вазі. І ось — провали. Іншого слова для підсумків виступу у Харкові, мабуть, не піднімають.

С. МАКСИМОВ.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» —

«МАЯК» — 1:0

Уже перші хвилини гри на виїзді ніяких сумнівів, що «Зірка» вийшла на поле з наміром відігратися за перемогу від «Маяка» у Харкові в першому колі.

Кіровоградці атакували завзято, з великим піднесенням. Проте дощ, який супроводжував цей матч усі дев'ять хвилин, став у нагоді гостям. Адже при скрутних погодних умовах відігравати значно лег-

ше, ніж будувати. Тому у першому таймі, який пройшов з деякою перевагою «Зірки», глядачі голів так і не побачили.

По перерві кіровоградський напад дещо додав у швидкості, чого являло не чечали гості. На 48-й хвилині півзахисник «Зірки» Леонід Федоров на луску мить випередив голкіпера «Маяка» Кудимова й нізом спрямував м'яч точно у сітку воріт суперника. Цей гол виявився переможним.

Кіровоград попросився з 49-м чемпіонатом країни з футболу. Тепер «Зірка» залишилося зіграти лише одну зустріч з командою «Стахановець», яка відбудеться в Стаханові 15 жовтня.

Жовтень спортивний

10—12 — першість обласної ради ДСТ «Локомотив» з веслування на байдарках та каное (Гайворон);

10—12 — волейбольна спартакіада міст області (Олександрія);

11—13 — першість Кіровоградської області з гімнастики;

12 жовтня — листопад — розіграш Кубка газети «Кіровоградська правда» з футболу;

17—19 — першість обласної ради ДСТ «Колос» з волейболу (Вільшанка);

17—24 — турнір фехтувальників пам'яті героїв «Спартак» (Кіровоград);

18—19 — змагання з плавання серед спортивних товариств (Кіровоград);

23—25 — відкриті осо-

бисто-командні першість області з кульової стрільби (Кіровоград);

27—28 — першість області з класичної боротьби серед юніорів 1972—1973 років народження (Кіровоград);

31 жовтня — 2 листопада — змагання обласних рад спортивних товариств з плавання серед юніорів 1969—1970 та дівчат 1970—1971 років народження (Олександрія);

31 жовтня — 3 листопада — республіканський турнір пелюхоси на приладі «Молодий комунар» (Кіровоград);

31 жовтня — 6 листопада — першість республіки з гандболу серед юніорів дівчат 1967—1970 років народження.

Тисяч Мк
виспирку

«ПРОЧЕРК—РАЗ,

ПРОЧЕРК—ДВА...»

Під таким заголовком було опубліковано критичний матеріал («Молодий комунар» за 19 липня), в якому йшлося про недоліки в організації спортивно-масової роботи за місцем проживання в обласному центрі.

Як повідомив редакцію начальник управління житлового господарства обласного комітету А. І. Комар, факти, викладені в газетній публікації, дійсно мали місце. Їм було обговорено на спільній нараді працівників міського житлово-експлуатаційного об'єднання та педагогічно-організаторів житлово-експлуатаційних дільниць. На нараді керівникам жед вказано за слабку виховну роботу

з дітьми і підлітками в мікрорайонах міста, відсутність належного контролю над діяльністю педагогічно-організаторів.

Управління зобов'язало житлово-експлуатаційне об'єднання до 15 жовтня розробити конкретні заходи, спрямовані на поліпшення роботи з неповнолітніми за місцем проживання. Звернуто також увагу керівництва жед на неправильний підхід до питання надання відпусток (кільком педагогам-організаторам під час шкільних літніх канікул було надано відпустки одночасно. — РЕД.), на неуважність їх до роботи підлітків підрозділів.

Запропоновано також переглянути розклад роботи дитячо-юнацьких клубів, активізувати роботу з підписуваннями.

З метою забезпечення дитячо-юнацьких клубів приміщеннями виконком міської Ради народних депутатів передбачає в нових мікрорайонах обласного центру будівництво спортивних залів, німайт для гуртової роботи, а також обладнання приміщень в житлових будинках для цих цілей.

Юрій
ДМИТРЕНКО

ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ

(Продовження. Поч. у № 118 за 2 жовтня ц. р.).

Якщо поломка серйозна й вирушати з нею в дорогу небезпечно — яскраво-червоним, в інших випадках — фіолетовим, а коли якомусь вузлові чи механізму загрожує несправність, що ось-ось наступить — жовтим. Пригадалось, як батько з гордістю розповідав їм з мамою про цей прилад. З гордістю, бо й сам був одним з його конструкторів. Начиняв, як він любив говорити, автомобіль електронікою. «Електроніка може все, — говорив нерідко. — В перспективі ми доб'ємося того, що аварія на шосе стане просто неможливою. Уяви собі, синку: два автомобілі мчати навстріч один одному — і не зіткнуться. Бодовкруг кожного такі силові поля, як у магніта, й вони відштовхнуться один від одного, немов однойменні полюси. І це не така вже й нездійсненна фантастика. Ось що таке електроніка...». На очі хлопчика накопилися сльози. Коли це ще буде, а батька вже нема. Нема... Як це страшно. Скрегіт металу, потім удари, безліч ударів: у груди, обличчя, різкий біль у стегні — й морок.

Що було потім? Очі. Чийсь співчутливий погляд. А ще — сонце. Яскраво світило сонце, сліпило очі. А болю вже не було. Біль з'явився пізніше, в палаті, як перез язували...

— Я знаю про цей прилад, діагностиком називається. У машині він був. Ідемо куди-небудь — я завжди поглядаю, чи не світяться діоди. Мені татко розказував, як він діє.

— Ти точно пам'ятаєш, що він тієї суботи був у «Жигулях»?

— Точно. Що я, маленький? Я вже сам, якщо хочете знати, транзисторний приймач зібрав, з радіонабору... Татко, правда, допомагав трішки. Світлодіоди, це такі невеличкі прилади, вони струм в один бік пропускають, а назад — ні. Тому й називаються напівпровідниками. А світлодіоди ще й світяться...

— Добре, добре, бачу, що знаєш, — посміхнувся Максим Михайлович. — А як ти думаєш, куди міг діагностик подітися?

— Не знаю, може, той чоловік забрав...

— Стривай-стривай! Який ще чоловік? Ти бачив когось на місці аварії?

Степанко знову засумнівався. А якщо йому припарилося? Погляд. Сліпучі промені сонця. Скрегіт металу... На мить він задумався. Слідчий з тривогою не зводив з нього погляду. Слова хлопчика змусили його по-новому поставитися до випадку на шосе. Досі практично не було жодної зачіпки для підозри, яку висловлювали в автоінспекції. Виявляється, тут є такі чим зайнятися. І, мабуть, не одному слідчому міліції. Якщо тільки хлопчині все це не привиділося. Але ж не маленький. І в радіотехніці розбирається. Він, Максим, у такому віці поняття не мав про діод, а цей школяр, бач, сам радіоприймач збирає.

Максим Карий замислився. Невже до міліції хтось побував на місці аварії? Виходить, побував. Чому ж цього не помітили автоінспектори? Вітім, тоді, коли вони розбиралися з випадком на шосе, про прилад їм не було нічого відомо. Його почали шукати пізніше. Першими кинулися в радіолaboratorію, де працював Митлюк. З дня аварії вже минуло кілька днів. Як пояснили співробітники, не до діагностики було. Всі ніяк не могли змиритися з безглуздою загибеллю на шосе свого колеги з дружиною. Не до приладу було. Тому так пізно за нього й загадали. Він міг зникнути в будь-який день і після аварії. Спробуй тепер це встановити. Але треба. Та й справді не зовсім зрозуміло, чому і як саме загинув інженер. Аж доводилося бути професійним. Такий не розгубиться в найскладнішій ситуації. А тут на тобі — аварія майже на безлюдному шосе, на рівному місці.

Слідчий вже встиг побувати там, де все це трапилося. Дорога, як дорога. Рівна, ніяких вибоїн. І перехрестя звичайнісіньке, за ґрунтівою. Знак є. Вітім, стій-но, напітане. Дорожного знаку там не було. Точно — не було. Він добре пам'ятає. Треба буде поїхати туди ще раз. На що він звернув увагу? Від міста за лісосмугою ґрунтіви не видно. Виходить, вона з одного боку на шосе. З іншого — кукурудзяне поле. Отже, не таке вже, якщо розібратися, це перехрестя й звичайне. І лісосмуга підходить близько до шосе. Тож даремно він себе налаштував на спокійний лад. Аварія може виявитися невинною.

Карий повернувся до хлопчика:

— Степанку, ти сидиш на задньому сидінні. Не пригадуєш, куди дивився перед зіткненням? Іхали вам навстріч якісь автомашини? Обганяв, може, хто? Бачив ти лісосмугу? Про що розмовляли? Словом, як це все трапилося? Зможеш пригадати? Давай спробуємо разом...

Версія капітана Карого

З лікарні слідчий Максим Карий вийшов стривожений. До почуття тривоги домішувався й жаль. Запишитися самотньому в неповних чотирнадцять років, сиротою — Максим знав, що це таке. Сам виріс у дитячому будинку. Скільки йому тоді було років? Дванадцять? Здається, дванадцять...

(Далі буде).

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

УКРПОБУТРЕКЛАМА ПОВІДОМЛЯЄ

Трикотаж: сьогодні і завтра

Відшуміло різнобарвне літо. І хоча ще стоять теплі погожі дні — не за горами осінь з холодними вітрами і дощами, а там і зима завіє, захурделить, засипле снігом. І саме в такі пори року вам дуже знадобляться теплі трикотажні речі, про які ви заздалегідь подбали, замовивши їх у трикотажних ательє

ня яскраво виражених кольорових блоків. У оформленні нарядного одягу можливе звернення до модних тенденцій 50-х років, причому, будь-які імпровізації в стилі «ретро» повинні мати чітку, логічно продуману конструктивну і композиційну систему.

Провідним у жіночому одязі залишається прямий силует у різноманітних варіантах. Але рекомендується активніше використовувати і приталений.

Довжина спідниць й плаття варіюється від

виконані із легких пластичних полотен, в тому числі плюшевих і футерованих, типу «поло», тунік, блузок і блузонів, із жаккардових полотен, які імітують ручну в'язку, полотно з ефектом інею типу блузонів, прямого силуету без напуску, типу тунік.

ЖАКЕТИ — прямого силуету з поясом і типу блузонів, виконані із полотно, які імітують ручну в'язку, із формостійких полотно, в тому числі жаккардових, жакети куртки для літа із плюшевих і футерованих полотно.

ЖИЛЕТИ — прямого силуету з поясом і типу блузонів, виконані із полотно, які імітують ручну в'язку, і полотно з ефектом «інею».

БЛУЗКИ — в стилі «ретро», в стилі конструктивізму асиметричної композиції, спортивно-ділового характеру.

СПІДНИЦІ — прямі, подовжені з розпірками, шлицями або асиметрично розташованими складками.

ПЛАТТЯ — светри (джерсери), плаття в стилі «ретро», плаття-сарафани.

КОСТЮМИ, які складаються із спідниць або брюк з жакетом або джемпером.

КОМПЛЕКТИ для відпочинку в стилі конструктивізму або фольклорного характеру.

Чоловічий одяг

Основним силуетом чоловічого трикотажного одягу залишається прямий. У порівнянні з попередніми роками великої популярності отримують вироби помірних об'ємів — джемperi і жакети.

ДЖЕМПЕРИ — помірних об'ємів (під піджак), джемperi для вільного часу з акцентованою лінією плеча, виконані із полотно з м'яким шерстистим грифом, жаккардових полотно під ручну в'язку; джемperi типу фуфайок,

типу «поло» — із бавовняноподібних полотно.

ЖАКЕТИ - КУРТКИ типу блузонів із жаккардових і рельєфних полотно (для зими й осені), із бавовняноподібних, плюшевих і футерованих полотно (для весни й літа). Як оздоблення можуть використовуватися полотно контрастних фактур та інші матеріали.

Молодіжний одяг

В оформленні молодіжного одягу переважає спортивний напрямок. Крім того, пропонується використовувати елементи інших стилів. Наприклад, стилю «робочого одягу», «сафарі» та ін. При цьому вироби повинні відзначатися ди-

чаткою: куртки типу блузонів, комбіновані із різнофактурних матеріалів.

Вироби для дівчат — джемperi типу «поло», блузони, «туніки»; жакети — вкорочені прямого силуету, об'ємного прямого силуету довжиною $\frac{3}{4}$ та $\frac{3}{8}$, типу блузона, курток; плаття — в стилі «робочого одягу», конструктивізму, «ретро», плаття-джерсери; комплекти для спорту і відпочинку.

Асортимент виробів для юнаків аналогічний виробам для чоловіків.

Дитячий одяг

При розробці асортименту дитячого трикотажного одягу, як і раніше, велика увага приділяється його

танню штучних матеріалів, у тому числі вітчизняної символіки.

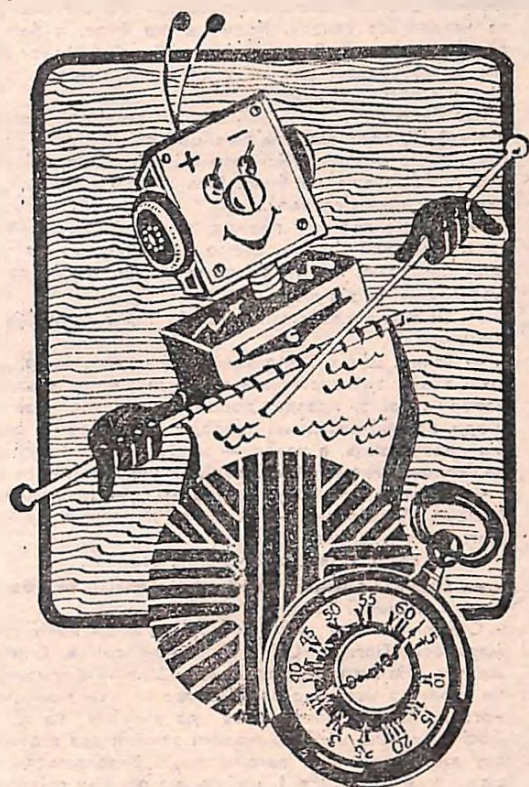
Універсальний одяг для хлопчиків та дівчаток — плаття спортивного стилю, плаття-джерсери, блузки повсякденного характеру й нарядні, джемperi-блузки; спідниці різноманітних форм і конструкцій; брюки.

Нагадуємо вам, шановні читачі, адреси ательє фабрики «Інд-трикотаж», в яких ви можете зробити замовлення на виготовлення трикотажних виробів жіночого, чоловічого та дитячого асортименту.

Теплі м'які светри, джемperi, спідниці, костюми, дитячі платтячка, кофточки, костюмчики вив'яжуть або пошиють із трикотажних полотно майстри - чарівці ательє, яке знаходиться в будинку побуту «Інгул».

Ательє «Павутинка» (вулиця Полтавська, 73-а) спеціалізується по ремонту всіх трикотажних виробів (перекроювання старих трикотажних речей на нові, дов'язування та оновлення старого плаття, костюма, жакета та ін.). У цьому ж ательє відкрито цех по виготовленню трикотажних виробів на японських машинах типу «Бразер». Використовуючи широкі можливості цих апаратів, можна одержати різноманітні переплетіння, завдяки чому набагато розширився асортимент речей із трикотажу. Це яскраві гольфи, колготки, дитячі та спортивні шапочки, джемperi, жакети, плаття та ін.

Значною популярністю користуються трикотажні вироби у жителів міста Олександрії та Добровеличківського району. У ательє, що міститься в м. Олександрії (вулиця Червонокозака, 53) та в Тишківці Добровеличківського району, можна зробити замовлення на виготовлення та ремонт трикотажних виробів такого ж асортименту, що й у м. Кіровограді. У цих ательє також встановлені японські машини типу «Бразер», про переваги яких ми вже писали вище.

міста та області. Якщо з якоїсь причини ви ще не маєте теплового светра чи костюма, джемпера чи спідниці — неодмінно зробіть замовлення на їх виготовлення. Гадаємо, що про переваги трикотажних речей не варто й говорити. Ви вже давно їх оцінили і вони займають чільне місце у вашому гардеробі.

Сьогодні ми коротко розповімо про те, яка мода на трикотажні вироби буде у 1987 році. Насамперед, зросте популярність виробів помірних об'ємів, вільних форм, підкреслено пластичних, а також виробів моди 20-х років з характерними видовженими силуетами. Модним у жіночому одязі залишається стиль конструктивізму, який пропонує інтерпретувати в більш стриманій манері, без використан-

рівня нижче коліна до щиколоток. Найпопулярнішою буде довжина «міді».

Лінія плечей трішки спрямлена або м'яка, плавка, як і раніше залишається важливим конструктивним елементом одягу.

Рукава — втачні при наповненій голови, але з вільно спрямленою проймою, суцільнокрійні і реглан у нових варіантах. Популярності набувають рукава довжиною $\frac{3}{4}$ та $\frac{7}{8}$.

Комірці — різноманітні стойки, відкладні, в тому числі двослойні та знімні. Залишаються модними м'які об'ємні коміри з драпіруванням.

Композиційні акценти багатьох виробів зосереджені в області стегон за допомогою крою, поясів, кишень та ін.

ДЖЕМПЕРИ для весняно-літнього сезону

намікою і пластиком, які властиві саме молодіжному одягу.

Універсальний одяг для дівчат та юнаків—

джерсери типу блузонів помірних об'ємів вільних форм, джемperi типу фуфайок зі штучною пе-

функціональністю, простоті форм, а також комплектності виробів.

У цілому трикотажний одяг для дітей всіх вікових груп буде представлений виробами спортивного стилю, у моделюванні яких активно використовуються елементи крою й декоративного оформлення одягу для різних видів спорту і професійного. Особлива увага буде приділятися викорис-

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-84; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; наркаторської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глики, 2.

БН 02364.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 546.

Тираж 61 000.